

CLARE POOLEY

ΤΟ
ΠΡΩΪΝΟ
ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΒΟΥΛΑ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Μόνικα

Είχε προσπαθήσει να επιστρέψει το τετράδιο. Με το που συνειδητοποίησε ότι ο ιδιόρρυθμος ιδιοκτήτης του το είχε αφήσει πίσω, το πήρε στα χέρια της και έτρεξε να τον προλάβει. Όμως αυτός είχε ήδη εξαφανιστεί. Κινούνταν παραδόξως γρήγορα για άνθρωπο τόσο προχωρημένης ηλικίας. Ίσως να μην ήθελε κιόλας να βρεθεί.

Ήταν ένα απλό τετράδιο με ανοιχτό πράσινο εξώφυλλο, σαν σημειωματάριο, όπως εκείνο που είχε η Μόνικα μαθήτριά και το γέμιζε με πληροφορίες για τις σχολικές της εργασίες. Οι φίλες της ζωγράφιζαν τα δικά τους με καρδούλες, λουλουδάκια και τα ονόματα των εκάστοτε αγοριών με τα οποία ήταν τσιμπημένες, αλλά της Μόνικας δεν της άρεσε να ζωγραφίζει τα τετράδιά της. Έτρεφε υπερβολικά μεγάλο σεβασμό για την ποιοτική γραφική ύλη.

Στο εξώφυλλο υπήρχαν τέσσερις μόνο λέξεις με όμορφα καλλιγραφικά γράμματα:

Το Πείραμα της Αυθεντικότητας

Στην κάτω γωνία ήταν γραμμένη με μικρότερα γράμματα η ημερομηνία: Οκτώβριος 2018. Ίσως στο εσωτερικό να υπήρχε κάποια διεύθυνση, σκέφτηκε η Μόνικα, ή τουλάχιστον ένα όνομα, ώστε να μπορέσει να το επιστρέψει. Αν και εξωτερικά το τετράδιο έμοιαζε αδιάφορο, εντούτοις σου έβγαζε μια σοβαρότητα.

Άνοιξε το εξώφυλλο. Στην πρώτη σελίδα υπήρχαν μανάχα λίγες παράγραφοι.

Πόσο καλά ξέρεις τους ανθρώπους που ζουν δίπλα σου; Πόσο καλά σε ξέρουν εκείνοι; Ξέρεις έστω τα ονόματα των γειτόνων σου; Θα το καταλάβαινες αν είχαν κάποιο πρόβλημα, ή αν είχαν μέρες να βγουν από το σπίτι τους;

Όλοι λένε ψέματα για τη ζωή τους. Τι θα γινόταν όμως αν μοιραζόσουν την αλήθεια; Εκείνο το πράγμα που σε καθορίζει, που κάνει όλα όσα σε χαρακτηρίζουν να βγάζουν νόημα; Όχι στο ίντερνετ, αλλά με τους πραγματικούς ανθρώπους γύρω σου;

Ίσως τίποτα. Ή μπορεί η αφήγηση της ιστορίας σου να σου άλλαζε τη ζωή, ή τη ζωή ενός ανθρώπου που δεν έχεις γνωρίσει ακόμη.

Αυτό θέλω να μάθω.

Στην επόμενη σελίδα ήταν γραμμένα κι άλλα. Η Μόνικα πέθαινε να συνεχίσει το διάβασμα, αλλά ήταν μια από τις πιο πολυάσχολες ώρες της ημέρας στο καφέ και ήξερε πόσο σημαντικό ήταν να μη μείνει πίσω στο πρόγραμμα. Γιατί τότε θα την έπιανε τρέλα. Φύλαξε το τετράδιο στον χώρο

δίπλα στην ταμειακή όπου έβαζε τα μενού και τα φυλλάδια των διαφόρων προμηθευτών. Θα το διάβαζε αργότερα, όταν θα μπορούσε να συγκεντρωθεί κανονικά.

Η Μόνικα ξάπλωσε στον καναπέ του διαμερίσματός της ακριβώς πάνω από το καφέ, μ' ένα μεγάλο ποτήρι λευκό σοβινιόν στο ένα χέρι και το παρατημένο τετράδιο στο άλλο. Τα ερωτήματα που είχε διαβάσει εκείνο το πρωί τής τριβέλιζαν το μυαλό ζητώντας απαντήσεις. Είχε περάσει όλη τη μέρα μιλώντας σε ανθρώπους, σερβίροντάς τους καφέδες και γλυκά, κουβεντιάζοντας για τον καιρό και τα τελευταία κουτσομπολιά των διασήμων. Αλλά πότε ήταν η τελευταία φορά που είχε μοιραστεί κάτι πραγματικά ουσιαστικό για τον εαυτό της με τον οποιονδήποτε; Και τι πραγματικά ήξερε για όλους αυτούς τους ανθρώπους, πέρα από το αν ήθελαν γάλα στον καφέ τους ή ζάχαρη στο τσάι τους; Άνοιξε το τετράδιο στη δεύτερη σελίδα.

Με λένε Τζούλιαν Τζεσόπ. Είμαι εβδομήντα εννιά ετών και είμαι καλλιτέχνης. Τα τελευταία πενήντα επτά χρόνια ζω στο συγκρότημα κατοικιών Τσέλσι Στούντιος της οδού Φούλαμ.

Αυτές είναι οι βασικές πληροφορίες, αλλά η αλήθεια είναι η εξής: ΕΙΜΑΙ ΜΟΝΟΣ ΜΟΥ.

Συχνά περνάνε μέρες χωρίς να μιλήσω σε άνθρωπο. Μερικές φορές, όταν πρέπει να μιλήσω (γιατί μου τηλεφώνησε κάποιος για να μου πουλήσει ένα πρόγραμμα ασφάλειας προστασίας πληρωμών, για παράδειγμα), ανακαλύπτω ότι η φωνή μου βγαίνει σαν κρώξιμο, γιατί από την αχρησία σκέβρωσε και πέθανε στον λαιμό μου.

Το γήρας μ' έχει κάνει αόρατο. Αυτό είναι κάτι ιδιαίτερα δύσκολο για μένα, γιατί πάντοτε τραβούσα τα βλέμματα. Όλοι γνώριζαν ποιος ήμουν. Δεν χρειαζόταν να συστηθώ, απλώς στεκόμουν στην πόρτα και τ' όνομά μου έκανε τον γύρο του δωματίου σε μια αλυσίδα ψιθύρων, ακολουθούμενων από κάμποσες κλεφτές ματιές.

Μου άρεσε να καθυστερώ μπροστά σε καθρέφτες. Θυμάμαι να περνάω αργά μπροστά από βιτρίνες, τσεκάροντας το κόψιμο του σακακιού μου ή τον κυματισμό των μαλλιών μου. Τώρα, αν τύχει και βρεθώ ξαφνικά μπροστά στην αντανάκλασή μου, σχεδόν δεν με αναγνωρίζω καν. Τι τραγική ειρωνεία που η Μέρι, η οποία θα αποδεχόταν ευχαρίστως το αναπόφευκτο γήρας, πέθανε στη σχετικά μικρή ηλικία των εξήντα, ενώ εγώ είμαι ακόμη εδώ, αναγκασμένος να βλέπω τον εαυτό μου να ρημάζει λίγο λίγο.

Ως καλλιτέχνης, παρακολουθούσα τους ανθρώπους. Ανέλυα τις σχέσεις τους και παρατηρούσα πως υπάρχει πάντοτε μια ισορροπία δυνάμεων. Ο ένας σύντροφος παίρνει περισσότερη αγάπη, ενώ ο άλλος δίνει περισσότερη αγάπη. Εγώ έπρεπε να παίρνω την περισσότερη αγάπη απ' όλους. Συνειδητοποιώ πλέον ότι θεωρούσα τη Μέρι δεδομένη, με τη συνηθισμένη, αγνή, ροδομάγουλη ομορφιά της και την αδιάλειπτη φροντίδα και αξιοπιστία της. Έμαθα να την εκτιμώ μόνο αφού έφυγε.

Η Μόνικα σταμάτησε το διάβασμα για να γυρίσει σελίδα και να πιει μια γουλιά κρασί. Δεν ήταν σίγουρη αν πολυσυμπαθούσε τον Τζούλιαν, παρότι τον λυπόταν. Υποψιζόταν ότι ο ίδιος θα προτιμούσε την αντιπάθεια από τον οίκτο. Συνέχισε να διαβάζει.

Όσο ζούσε εδώ η Μέρι, η μικρή μας μονοκατοικία ήταν πάντοτε γεμάτη κόσμο. Τα παιδιά της γειτονιάς πηγαινόερχονταν διαρκώς στο σπίτι μας, καθώς η Μέρι τα βομβάρδιζε με ιστορίες, συμβουλές, αναψυκτικά και δρακουλίνια. Οι λιγότερο πετυχημένοι καλλιτέχνες φίλοι μου εμφανίζονταν συνεχώς ακάλεστοι για φαγητό, μαζί με τα πρόσφατα μοντέλα μου. Η Μέρι έκανε φιλότιμες προσπάθειες να προσποριστεί ότι το σπίτι της ήταν ανοιχτό για τις άλλες γυναίκες, οπότε ίσως μόνο εγώ να πρόσεχα ότι δεν τους πρόσφερε ποτέ σοκολατάκια με τον καφέ τους.

Ήμασταν πάντοτε πολυάσχολοι. Η κοινωνική μας ζωή περιστρεφόταν γύρω από τη Λέσχη Τεχνών του Τσέλι, καθώς και τα μπιστρό και τις μπουτίκ της Κινγκς Ρόουντ και της Σλόουν Σκουέρ. Η Μέρι εργαζόταν πολλές ώρες ως μαία, ενώ εγώ ταξίδευα στη χώρα, ζωγραφίζοντας πορτρέτα ανθρώπων που θεωρούσαν ότι το πρόσωπό τους άξιζε να καταγραφεί για τις επόμενες γενιές.

Από τα τέλη της δεκαετίας του 1960, κάθε Παρασκευή απόγευμα στις 5 μ.μ., πηγαίναμε με τα πόδια στο γειτονικό κοιμητήριο του Μπρόμπτον, που αποτελούσε βολικό τόπο συνάντησης για όλους μας τους φίλους, καθώς στις τέσσερις γωνίες του συγκοινωνούσαν το Φούλαμ, το Τσέλι, το Σάουθ Κένσινγκτον και το Ερλς Κορτ. Οργανώναμε τα Σαββατοκύριακά μας πάνω από τον τάφο του ναυάρχου Άνγκους Γουαϊτγούστερ. Τον ναύαρχο δεν τον γνωρίζαμε, απλά τύχαινε να έχει μια εντυπωσιακή οριζόντια πλάκα από μαύρο μάρμαρο τοποθετημένη πάνω από την τελευταία του κατοικία, που αποτελούσε ιδανικό τραπέζι για ποτά.

Από πολλές απόψεις, πέθανα κι εγώ μαζί με τη Μέρι. Σταμάτησα ν' απαντώ στα τηλεφωνήματα και στα γράμματα. Άφησα τα χρώματα να στεγνώσουν πάνω στην παλέτα, ενώ μια αβάσταχτα

ατελείωτη νύχτα κατέστρεψα όλους τους ημιτελείς καμβάδες μου· τους έσκισα σε πολύχρωμες σερπαντίνες και τους κομμάτιασα σε κομφετί με το ψαλίδι κοπτοραπτικής της Μέρι. Όταν βγήκα τελικά από το κουκούλι μου, καμιά πενταετία αργότερα, γείτονες είχαν μετακομίσει, φίλοι με είχαν εγκαταλείψει, ο ατζέντης μου με είχε ξεγράψει, και τότε συνειδητοποίησα πως ήμουν απαρατήρητος. Είχα ακολουθήσει αντίστροφη πορεία μεταμόρφωσης από πεταλούδα σε κάμπια.

Συνεχίζω να υψώνω ένα ποτήρι με το αγαπημένο λικέρ Baileys της Μέρι στον τάφο του ναυάρχου κάθε Παρασκευή απόγευμα, μόνο που τώρα είμαι μόνο εγώ και τα φαντάσματα των περασμένων εποχών.

Αυτή είναι η ιστορία μου. Σου δίνω το ελεύθερο να την πετάξεις στην ανακύκλωση. Ή ίσως αποφασίσεις να πεις τη δική σου αλήθεια σε τούτες τις σελίδες και μετά να δώσεις το τετραδιάκι μου κάπου αλλού. Ίσως η εμπειρία να σου φανεί καθαρτική, όπως ήταν για μένα.

Το τι θα συμβεί μετά εξαρτάται από σένα.

Μόνικα

Εννοείται πως τον γκούγκλαρε. Η Wikipedia περιέγραφε τον Τζούλιαν Τζεσόπ ως προσωπογράφο που η φήμη του είχε εκτοξευτεί τις δεκαετίες 1960-1970. Υπήρξε μαθητής του Λούσιαν Φρόνιτ στη Σχολή Καλών Τεχνών Σλέιντ. Οι φήμες ήθελαν τους δυο τους ν' ανταλλάσσουν προσβολές (και, όπως υπαινισσόταν, ακόμα και γυναίκες) επί σειρά ετών. Ο Λούσιαν είχε το ατού της πολύ μεγαλύτερης φήμης, αλλά ο Τζούλιαν ήταν δεκαεπτά χρόνια νεότερος. Η Μόνικα σκέφτηκε τη Μέρι, ξεθεωμένη μετά την πολύωρη βάρδιά της ξεγεννώντας τα μωρά άλλων γυναικών, να αναρωτιέται πού είχε πάει ο άντρας της. Αν ήθελε να είναι ειλικρινής, η Μέρι της φαινόταν λιγάκι θύμα. Μα γιατί δεν τον είχε παρατήσει; Θύμισε στον εαυτό της, όπως προσπαθούσε να κάνει συχνά, πως υπήρχαν χειρότερα πράγματα από το να είσαι μόνη σου.

Μια από τις αυτοπροσωπογραφίες του Τζούλιαν είχε κοσμήσει για μικρό χρονικό διάστημα την Εθνική Πινακο-

θήκη στο πλαίσιο μιας έκθεσης με τίτλο *Η Σχολή του Λονδίνου του Λούσιαν Φρόιντ*. Η Μόνικα έκανε κλικ στην εικόνα για να τη μεγεθύνει και είδε να εμφανίζεται μπροστά της ο άνθρωπος που είχε δει στο καφέ της το προηγούμενο πρωί, μόνο που ήταν τελείως λειασμένος, σαν σταφίδα που ξανάγινε ρώγα. Ο Τζούλιαν Τζεσόπ, γύρω στα τριάντα, με ξανθά μαλλιά κολλημένα πίσω, έντονα ζυγωματικά, ελαφρώς σαρκαστικό μειδίαμα κι εκείνα τα διαπεραστικά γαλανά μάτια. Όταν την είχε κοιτάξει χτες, η Μόνικα ένιωθε σαν να της ανασκάλευε την ψυχή. Σε αποσυντονίζει λίγο όταν προσπαθείς απλώς να συζητήσεις τα διάφορα προτερήματα του μάφιν μύρτιλο σε σχέση με το σόρτμπρεντ καρμέλα-σοκολάτα.

Η Μόνικα κοίταξε το ρολόι της. 4:50 μ.μ.

«Μπέντζι, μπορείς να κρατήσεις το μαγαζί για κανένα μισάωρο;» ρώτησε τον μπαρίστα της. Δίχως να περιμένει καν να τον δει να της γνέφει, φόρεσε το παλτό της. Διέσχισε το καφέ με το βλέμμα της να σαρώνει τα τραπέζια και κοντοστάθηκε για να μαζέψει ένα μεγάλο ψίχουλο κέικ κόκκινο βελούδο από το τραπέζι δώδεκα. Πώς τους είχε ξεφύγει; Μόλις βγήκε στην οδό Φούλαμ, το πέταξε σ' ένα περιστέρι.

Η Μόνικα σπανίως καθόταν στον επάνω όροφο του λεωφορείου. Καμάρωνε για τη συμμόρφωσή της στους κανόνες υγιεινής και ασφαλείας και το να ανεβαίνει τη σκάλα ενός κινούμενου οχήματος της φαινόταν περιττό ρίσκο. Όμως, στην προκειμένη περίπτωση, ήθελε να έχει καλύτερη θέα.

Παρακολουθούσε την μπλε κουκκίδα της εφαρμογής χαρτών της Google να κινείται αργά κατά μήκος της οδού Φούλαμ με κατεύθυνση τα Τσέλσι Στούντιος. Το λεωφορείο έκανε στάση στη Φούλαμ Μπρόντγουεϊ και μετά συνέχισε προς το Στάμφορντ Μπριτζ. Η τεράστια σύγχρονη μέκκα του ποδοσφαιρικού συλλόγου της Τσέλσι ξεπρόβαλε μπροστά της. Κι εκεί, κάτω από τη σκιά της, απίθανα στριμωγμένο ανάμεσα στις δύο ξεχωριστές εισόδους του γηπέδου –μία για τους φιλάθλους της Τσέλσι και μία για τους φιλάθλους της φιλοξενούμενης ομάδας– βρισκόταν ένα μικροσκοπικό και τέλεια ρυμοτομημένο χωριό με στούντιο και μονοκατοικίες, πίσω από έναν ουδέτερο φράχτη μπροστά από τον οποίο η Μόνικα θα πρέπει να είχε περάσει εκατοντάδες φορές.

Ευγνώμων, πρώτη φορά, για την αργή κίνηση των αυτοκινήτων, προσπάθησε να μαντέψει ποιο από τα σπίτια ήταν του Τζούλιαν. Ένα στεκόταν λίγο ξεκομμένο, δείχνοντας κάπως ταλαιπωρημένο, λίγο πολύ όπως ο ίδιος ο Τζούλιαν. Θα στοιχημάτιζε τις εισπράξεις της μέρας –κάτι που δεν θα έκανε ποτέ αβασάνιστα, δεδομένων των οικονομικών της– πως αυτό ήταν το σωστό.

Κατέβηκε στην επόμενη στάση κι έστριψε αμέσως αριστερά, μέσα στο κοιμητήριο του Μπρόμπτον. Το φως ήταν λιγοστό, σχηματίζοντας μακριές σκιές, και η ατμόσφαιρα παγωμένη από το φθινοπωρινό αγιάζι. Το κοιμητήριο ήταν ένα από τα αγαπημένα μέρη της Μόνικας – μια άχρονη όαση ηρεμίας μέσα στην πόλη. Λάτρευε τις περίτεχνες ταφόπλακες – σαν ένα τελευταίο μπρα ντε φερ σε μια παρ-

τίδα πόκερ. Βλέπω τη μαρμάρινη πλάκα με την ψαγμένη βιβλική ρήση πάνω της και κάνω ρελάνς με Εσταυρωμένο Ιησού σε φυσικό μέγεθος. Λάτρευε τους πέτρινους αγγέλους, πολλοί από τους οποίους δεν είχαν πλέον βασικά μέλη του σώματός τους, όπως και τα παλιομοδίτικα ονόματα πάνω στις βικτοριανές ταφόπλακες – Έθελ, Μίλντρεντ, Άλαν. Πότε έπαψε ο κόσμος να δίνει το όνομα Άλαν στα παιδιά του; Και τώρα που το σκεφτόταν, ονόμαζε κανείς τώρα πια το μωρό του Μόνικα; Ακόμα και το 1981, οι γονείς της αποτέλεσαν παραφωνία, μη διαλέγοντας όνομα σαν το Έμιλι, το Σόφι ή το Ολίβια. Μόνικα: όνομα υπό εξαφάνιση. Φαντάστηκε τους τίτλους στο κινηματογραφικό πανί: *Η τελευταία των Μονικών*.

Την ώρα που περνούσε με ζωηρό βήμα μπροστά από τους τάφους των πεσόντων και των ρώσων εμιγκρέδων, άρχισε να συναισθάνεται την προστατευτική παρουσία της άγριας ζωής –των γκρίζων σκίουρων, των αστικών αλεπούδων και των κατάμαυρων κορακιών– που φυλούσαν τους τάφους όπως οι ψυχές των νεκρών.

Πού να βρισκόταν ο ναύαρχος; Η Μόνικα κατευθύνθηκε προς τα αριστερά, αναζητώντας έναν ηλικιωμένο κύριο μ' ένα μπουκάλι λικέρ Baileys στο χέρι. Συνειδητοποίησε πως δεν ήταν σίγουρη γιατί το έκανε. Δεν ήθελε να μιλήσει στον Τζούλιαν, όχι ακόμη τουλάχιστον. Υποψιαζόταν πως, αν τον πλησίαζε απευθείας, θα διακινδύνευε να τον φέρει σε δύσκολη θέση. Και δεν ήθελε να κάνουν κακή αρχή.

Η Μόνικα κατευθύνθηκε προς το βόρειο άκρο του κοι-

μητηρίου, κάνοντας μονάχα μια γρήγορη στάση, όπως πάντα, στον τάφο της Έμελιν Πάνκχερστ*, για να στείλει ένα νοερό ευχαριστώ. Φτάνοντας στο τέρμα, έστριψε πάλι προς τα πίσω, διαλέγοντας ένα λιγότερο πολυσύχναστο μονοπάτι, και κάπου στα μισά της διαδρομής πρόσεξε μια κίνηση στα δεξιά της. Εκεί, καθισμένος (κάπως ιερόσυλα) πάνω σε μια εγχάρακτη μαρμάρινη ταφόπλακα, ήταν ο Τζούλιαν, μ' ένα ποτήρι στο χέρι.

Η Μόνικα προσπέρασε το σημείο, έχοντας το κεφάλι κατεβασμένο ώστε να μη συναντηθούν οι ματιές τους. Και ύστερα, μόλις ο Τζούλιαν έφυγε, καμιά δεκαριά λεπτά αργότερα, γύρισε πάλι πίσω για να διαβάσει την επιγραφή πάνω στην ταφόπλακα.

ΝΑΥΑΡΧΟΣ ΑΝΓΚΟΥΣ ΓΟΥΑΪΤΓΟΥΟΤΕΡ

ΕΚ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΠΟΝΤ

ΑΠΕΒΙΩΣΕ ΣΤΙΣ 5 ΙΟΥΝΙΟΥ 1963, ΕΤΩΝ 74

ΣΕΒΑΣΤΟΣ ΗΓΕΤΗΣ, ΑΓΑΠΗΤΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ,

ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΠΙΣΤΟΣ ΦΙΛΟΣ

ΚΑΙ ΜΠΕΑΤΡΙΣ ΓΟΥΑΪΤΓΟΥΟΤΕΡ

ΑΠΕΒΙΩΣΕ ΣΤΙΣ 7 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1964, ΕΤΩΝ 69

Της κακοφάνηκε που το όνομα του ναυάρχου συνοδευόταν από κάμποσα διθυραμβικά επίθετα, ενώ στη γυναίκα του

* Emmeline Pankhurst (1858-1928): βρετανίδα ακτιβίστρια και φεμινίστρια, ηγέτιδα του κινήματος υπέρ του δικαιώματος ψήφου των γυναικών.

είχαν παραχωρήσει απλώς μια ημερομηνία και μια αιώνια κατοικία κάτω από την ταφόπλακα του συζύγου της.

Η Μόνικα έμεινε λίγη ώρα, νιώθοντας τη σιωπή του κοιμητηρίου να την τυλίγει, ενώ φανταζόταν μια ομάδα όμορφων νεαρών ανθρώπων με κουρέματα αλά Beatles, μίνι φούστες και παντελόνια καμπάνα, να κουβεντιάζουν και να αστειεύονται μεταξύ τους· και άξαφνα, ένωσε πολύ μόνη.

Όλοι λένε ψέματα για τη ζωή τους. Τι θα γινόταν όμως αν μοιραζόσουν την αλήθεια;

Αυτό αναρωτιέται ο Τζούλιαν Τζεσόπ, ένας εκκεντρικός ζωγράφος. Αποφασίζει να καταγράψει την αλήθεια για τη ζωή του σε ένα πράσινο σημειωματάριο και να το αφήσει στο καφέ της Μόνικα. Κι όσο η ιστορία ξετυλίγεται, το σημειωματάριο, που ο Τζούλιαν το έχει ονομάσει «Πείραμα της Αυθεντικότητας», αλλάζει τις ζωές των ηρώων. Της Μόνικας, της πολυάσχολης ιδιοκτήτριας του καφέ, του Χάζαρντ, που είναι η ψυχή του πάρτι αλλά έχει πρόβλημα εθισμού, του έντιμου και καλόκαρδου Ράιλι, της Άλις, της νέας μαμάς που δηλώνει ινφλουένσερ και μοιάζει πανευτυχής, και της Λίζι, της εθελόντριας που φροντίζει για όλους.

Μέσα από αυτή την πρωτότυπη ανταλλαγή μυστικών οι ήρωες αποκαλύπτουν τις ενδόμυχες αλήθειες και επιθυμίες τους και μαθαίνουν πως η ειλικρίνεια δεν είναι τόσο τρομακτική όσο μοιάζει. Απεναντίας, μπορεί να οδηγήσει στην ευτυχία.

Ένα σύγχρονο μυθιστόρημα με ξεχωριστούς χαρακτήρες, συγκίνηση και χιούμορ, άρωμα Λονδίνου και έντονη κινηματογραφική ατμόσφαιρα.

